

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO IV.

LJUBLJANA, PETEK, 30. AVGUSTA 1940.

STEV. 51.

NAŠA KATOLIŠKA SKUPNOST

NAPADI SOVRAŽNIH SIL

Sovražne sile so se zarotile, da nam s silo in zvijačo uničijo predragocen zaklad — našo katoliško skupnost.

Žal se je tem silam posrečilo, preslepiti tudi marsikaj dobromislečih, da se ne zavedajo, komu pomagajo, ko pomagajo rušiti to veliko dobrino.

Da to lažje delajo, se zavijajo v neko umetno meglo nejasnih besed. Govore o neki »klerikalni skupnosti«, ki je zlo in se morajo proti njemu boriti, pa o neki »skupnosti v Cerkvi«, ki da jo edino priznajo. Ne bi pa hoteli priznati katoliške skupnosti, ki jo raje istovetijo s klerikalno skupnostjo.

To meglo hočemo razpršiti!

JASNI POJMI!

KAJ JE KATOLIŠKA SKUPNOST?

Katoliška skupnost so vsi tisti verni katoliki, ki strnjeno stoje za papežem in cerkveno hierarhijo v zvestem sodelovanju z njo za zmagovito katoliških načel v zasebnem in javnem življenju.

Katoliška skupnost zvesto in iskreno sprejema smernice in navodila papežev in škofov ter jih brez izmikanja in zavlačevanja izvaja v zasebnem in javnem življenju.

Katoliška skupnost trdno skupaj drži proti vsem preganjanjem nasilnih in krivičnih režimov in proti vsem vabam in prevaram skritih sil teme in razdora.

DRAGOCENA POMOČ CERKVI

Strnjena katoliška skupnost je Cerkvi in hierarhiji dragocena pomoč.

Kaj bi zaleglo vse ukazovanje in navajanje škofov, ako ne bi imeli za seboj strnjene katoliške skupnosti? Ako ne bi imeli nikogar, ki bi jih hotel ubogati. Tako pa ta skupnost v življenju

nje in dejanje prevaja to, kar Cerkev za prav spoznava.

KATOLIŠKA SKUPNOST — SOVRAŽNIKOM CERKVE TRN V PETI

Ker je katoliška skupnost Cerkvi tako dragocena, zato je vsem njenim sovražnikom trn v peti.

Katoliško skupnost razbiti, to je velik cilj vseh sovražnikov Cerkve. In ni ga večjega veselja zanje, kakor če se jim posreči, da najdejo v vrstah katoličanov nezavedne ljudi, ki jih morejo preslepiti in katoliški skupnosti izneveriti, da jih potem popeljejo v napad proti njej.

Tako ti sovražniki neprestano skušajo med nas sejati razdore ter umetno in načrtno večajo razpoke, ki se med nami pojavljajo. Vrh tega pa v to razdorno delo vpregajo še te svoje zapeljance.

KAJ JE KLERIKALNA SKUPNOST?

»Klerikalna skupnost« je stara liberalna zvijača.

Poznamo to reč!

Cerkev naj izgine v zakristije, če si pa kedaj drzne poseči v javno življenje, pa poreko: da je to v javnosti klerikalizem. To zato, da bi ubili najprej vpliv vere v javnem, potem pa še v zasebnem življenju.

In v tej svoji igri je liberalizem vedno mogel dobiti slepih orodij med katoliškimi polovičarji in nezavedneži.

Zato, da bo popolna jasnost v tej stvari, pribijmo:

Naša katoliška skupnost je točno to, kar sovražniki Cerkve in po njih razni nezavedni katoliki imenujejo klerikalno skupnost.

Vsi tisti, ki pravijo, da delajo »samo proti klerikalni skupnosti«, v resnici — in četudi ne hote — delajo proti katoliški stvari.

SKUPNOST V CERKVI

Skupnost v Cerkvi ni isto kot katoliška skupnost, ampak pomeni veliko manj. V to skupnost spadajo tudi tisti, ki so sicer krščeni, pa svoje verske dolžnosti slabo izpolnjujejo in s Cerkvijo v njeni borbi za pokristjanjenje sveta ne sodelujejo.

V to skupnost spadajo tudi tisti tisoči in stotisoči, ki iz Cerkve niso izstopili, jo pa dan za dnem grdijo in napadajo.

Če se torej neki ljudje na to sklicujejo, da skupnost v Cerkvi priznavajo, je to zelo malo.

Je to samo pojav tistega klavernega verskega minimizma, ki je zanesljiv dokaz okužbe z liberalizmom, ki skuša versko življenje čimprej spraviti na čim manjšo mero.

ZA STRNJENO KATOLIŠKO SKUPNOST!

Mi hočemo naši slovenski katoliški skupnosti zvesti ostati. Vsem, ki so dobre volje, tudi vsem tistim, ki so zdvamljali, kličemo:

Strnimo se! Kajti ni težko slutiti, kaj prihaja.

Daleč so prišli

»Delavska pravica« z dne 22. avgusta t. l. prinaša na prvi strani daljši članek z naslovom »Naš čas in naše naloge — žuljave roke, sklenite se!«

Članek je napisal znani medicinec Musek, nekdanji simpatizer Katoliške akcije, poznejši somišljenik strazarskega gibanja, nato križar, potem v »Vigredu« pisec sentimentalnih člankov o mladinskem gibanju, še pozneje radikalen tretjeskupinec, ki se je lani jeseni pri volitvah v medicinsko strokovno društvo strastno zavzemal za sodelovanje s komunisti, dajal izjave za »Zarjo«, ko ni bil več njen član, in ki je sedaj glasnik vodilne manjšine v tisti JSZ, ki je nje delovanje naša dušna pastirska duhovščina v tako velikem soglasju obsodila na svojem velikem zborovanju.

DROBEC RESNICE

Uvodoma članek čisto pravilno pripomni, da krščanski socialisti zapravljajo čas z nepotrebnimi besedičenjem in da so slovenski krščanski socialisti veliki v besedah in majhni v dejanjih.

JSZ ZA »SLOVENSKO PROLETARSKO SKUPNOST«

Vitko K. Musek misli, da je najvažnejša naloga JSZ v prihodnosti ostvaritev »slovenske proletarske skupnosti, ki je, kot Musek pravi, sedaj žal nismo imeli.

Ta skupnost je, kot to iz nadaljnjih izjavanj članarja jasno sledi, le nova beseda za staro komunistično formulo enotne fronte.

»Vse preveč«, nadaljuje Musek, »smo na vseh koncih in krajih podarjali svetovno nazorske razlike... Poudarjali smo tisto, kar nas je umetno ločilo in pozabljali na vse tisto, kar nas je naravno in ločilo družilo.«

Do sedaj so torej, kot pravi Musek, delavstvo v JSZ ločile od ostalih delavcev svetovnonazorne razlike in ga od njih »umetno« ločile!

Kaj se to pravi? Poglejmo si čisto jasno v oči!

Svetovno nazorne razlike so razlike med svetovnimi nazori, to se pravi pred vsem med katoliškim in socialističnim ali boljševiskim nazorom. To je torej tisto, kar je delavstvo »umetno« ločilo. To se pravi — natančno povedano, da so jih dosej od drugih ločile katoliške resnice.

In poslej? Ali naj bo poslej to drugače? Kakor je videti — da!

Potem nam ne bo težko uganiti, da je tisto, kar jih bo poslej naravno družilo — razredni boj.

»PROČ Z VSEM, KAR JE LOČILO SLOVENSKE PROLETARCE!«

Še jasneje se izraža Musek v naslednjih besedah:

»Čas, ki prihaja, zahteva neizprosno, da začnemo skupnost slovenskega proletariata ustvarjati! Za takšno dolžnost je pa nujno potrebno, da odrinemo s pravilnim razumevanjem na stran vse tisto, kar nas je doslej ločilo, in da kot izkušeni borci začnemo zbirati ves proletarijat v trdno, samoraslo in nezlomljivo celoto.«

Jasno je iz vsega tega pisanja, da je tisto, kar se bo moralo pri ostvarjanju te skupnosti umakniti, le katoliška resnica. Ali se bodo komunistična načela tudi umaknila?

Res, da tudi komunistični nazori ločijo. Toda ali se bodo tudi morali umakniti? Ali naj bo ta bodoča proletarska skupnost brez nazorov?

Bodite brez skrbi! Imela bo nazore — toda boljševiske. In to kar v najkrajšem času!

OSNOVA TE SKUPNOSTI — RAZREDNI BOJ

V. K. Musek nadaljuje: »Proletarska zavest in vsem proletarcem skupen boj za pravico mora postati osnova naši skupnosti.« (Podčrtal Musek sam.) Katoliška načela torej odrinimo, ker nas ločijo, razredni boj pa, ki nas pa tudi loči, če smo še katoliški in sledimo papežu, pa naj ostane in ga še mi sprejmemo kot zedinjajočo osnovo! Kakšen nesmisel! In na tej osnovi naj se gradi »nov red«, ustvarja »proletarska

kultura« in rešuje »mladinski problem«. Jasno je, da »nov red« zgrajen na proletarski skupnosti brez ločilih katoliških načel ne bo krščanski, in da kultura, ustvarjena na razrednem boju, ne bo drugačna od boljševiske, in da tudi tista mladina ne bo mogla ostati krščanska.

NAIVNOST... ALI PA TUDI NE

»Le pri borbi za kruh«, nadaljuje Musek, »so nastopili trenutki, ko je bitna in najgloblja stran te proletarske skupnosti nehoti in iz sile razmer porojena prišla do izraza in moči. To je bila skupna borba za kruh, za pravico proletarskega razreda. Tedaj smo za hip vsi nemi obstali in se čudili nezlomljivi moči takšne skupnosti. Neorganizirana, brez pravil, brez odbornikov je zmagovala in visoko dvigala v nas proletarsko zavest in silo!«

Če bi Musek res verjel tem svojim besedam, se ne bi mogli dovolj načuditi taki naivnosti.

Kakšna neorganizirana skupnost? Ta proletarska skupnost bo organizirana, pa še prav hudo organizirana. Kajti ni nič drugega kot zlagana »enotna fronta delavstva«, ki jo strumno — kajpak nevidno — organizira Kominternina, seveda, kjer je dovolj ljudi, da se ji puste varati.

Pa brez pravil, kakopak!

Ko pa ima tudi pravila in pravilnike Kominternina že zdavnaj pripravljeni, pa še kako natančne!

Ali Musek morda šteje med tiste trenutke, »ko je bitna in najgloblja stran te proletarske skupnosti nehoti in iz sile razmer porojena prišla do izraza in moči«, tudi kranjski zasedbeni štrajk jeseni 1936., ko je vodstvo štrajkujočih vzela v svoje roke Kominternina in so zastopniki nekomunističnih organizacij sami morali izjaviti, da so njih organizacije med štrajkaajočimi brez moči. Kajti vse njihovo članstvo je trdno držal v svojih krempljih nevidni komunistični odbor. Ta nepričakovani uspeh Kominterne pa je bil mogoč samo zaradi skrajno preciz-

no izdelanih pravilnikov in do zadnjega smoteno izvedene, a nevidne organizacije.

KAKO GOVORI O KATOLIČANIH

Musek govori o katoličanih, kakor bi govoril o nekem tujem elementu, govori kot »proletarec«, ki zavedne katoličane odriva od proletarske skupnosti in jih stavi na isti nivo kot kogar koli drugega. Takole piše: »Kdo mi bo morda očital, da zametujem versko vprašanje... Mislim, da čisto upravičeno rečem: katoličane (kakor tudi kogar koli drugega) bo ta slovenska proletarska skupnost, ki bo rastle iz nujnosti, spoštovala in cenila le toliko, kolikor bodo za to skupnost žrtvovali in cenili.«

S KATOLIČANI V RAZGLASJU — S KOMUNISTI V ČUDOVITEM SOGLASJU

Dočim je članek v hudem nasprotju z katoliškim nazorom, je pa v čudovitem soglasju s nedavnim letakom tiste kominterne, ki so ji »enotne fronte« tako pri srcu.

Komunistične stranke št. 3. (julij 1940) poziva proletariat na »krepko enotnost«.

Takole pravi:

»Bolj kot kdaj prej, je zdaj potrebna krepka enotnost delavskega razreda v boju za obrambo njegovih pravic in njegovega obstoja. Bolj kot kdaj prej, je potrebno, da vsi komunisti in zavedni delavci z vsimi močmi delajo za uresničitev enotnosti.«

Dolžnost komunistov in zavednih delavcev je: »da neutrudljivo budi razredno zavest in ustvarjajo enotnost za vsakdanje interese delavcev. Enotni delavski razred v zvezi s kmeti in ostalim delovnim ljudstvom Jugoslavije mora pod vodstvom komunistične stranke pripravljati in

voditi odločen boj proti izkoriščanju delavcev od strani kapitalistov itd.«

Ali se to govorjenje kaj močno loči od pisanja »Delavske pravice«?

NEISKRENO SLICEVANJE NA DR. J. E. KREKA.

Musek se v podkrepitev svojih izvajanj sklicuje na dr. Jan. E. Kreka. »Nastaja namreč potreba, da se JSZ, zvesta svojemu programu, ki ga ji je dal njen ustanovitelj dr. Jan. E. Krek, danes, ko blje skoraj dvajseta ura, zave, da mora zgraditi slovensko proletarsko skupnost.«

Krek ni učil breznačelne in breznažorske skupnosti, še manj pa take, ki je, dasi prikrito, vendar gotovo nekatoliška! Njegovo delo je temeljilo na katolicizmu. In iz zvestobe do tega Kreka naj JSZ katolicizem izdaja? Delo za »ljudsko fronto«, za odpiranje katoliških načel je izdajanje katolicizma, ne pa zvestoba Krekovemu programu. Tako sklicevanje je treba ožigosati kot skrajno neresnično! Kaj se skrivate za Krekovo podobo, ko izdajate njegov nauk? Kaj se sklicujete na očeta, čigar dediščino zapravljate?

PO USODNI STRMINI NEUSTAVLJIVO V PREPAD

JSZ in njeno glasilo »Delavska pravica« hitita z naglimi koraki po isti poti, ki jo je pred leti prehodil »Mladi plamen«, ki je iz kršč. socialističnega glasila postal organ boljševiške memorale.

Edina rešitev je, da tisti dobri delavstva, ki je vključ vsem zlim vplivom še krščanski, gre ven iz JSZ in se oklene katoliške skupnosti, ki jo je Krek gradil, JSZ pa zapustila. Naj bi čimprej prišli do spoznanja, kako so se motili, ko so se zaupali vodnikom, ki v najboljšem slučaju ne vedo, kam vodijo. Spoznati svojo zmoto je častno!

Vatikan med vojno

Apostolski nuncij na italijanskem dvoru, je vzel v diplomatsko zaščito poslopja držav, ki se sedaj z Italijo vojskujejo. To varstvo se razteza tudi na verske in cerkvene ustanove teh držav. Doslej niso italijanske oblasti pri teh poslojih in ustanovah ničesar sovražnega podvzele. Sv. stolica pa je izdala za zavode in ustanove stroga navodila, ki naj preprečijo dejanja, zaradi katerih bi italijanska vlada pozneje mogla proti njim postopati.

*

Kar zadeva obrambo pred zračnimi napadi, je papež že prej vse potrebno ukrenil, da se zaščiti cerkve in kulturne dragocenosti. Obrnil se je na angleško in francosko vlado s prošnjo, naj zaradi premnogih svetih in nenadomestljivih umetniških dragocenosti Rim izvzamejo od zračne vojne. Poleg tega pa so v Vatikanu izvršili tudi vse varnostne ukrepe zoper napade iz zraka.

Katoliški epos — mojstrovina norveške literature

V začetku XIV. stoletja je islandski kanonik Þysteinn Asgrímsson spesnil ep »Lilja« (Lilija). V tem epu prikazuje lepoto katoliške vere in zlasti slavi preblašeno Devico. Čeprav je nastal ep v Islandiji in ga je spesnil Islandec, velja za bisser norveške literature. Spesnjen je v stari norveščini, ki se je takrat v Islandiji govorila.

Ta ep je dosegel, da norveški protestanti še danes zelo častijo in ljubijo Marijo. Pred nekaj leti je evangeličan profesor Fredrik Paaske pesem prevedel v novo norveščino.

NAJSEVERNEJŠA CERKEV EVROPE

Najsevernejša katoliška cerkev v Evropi je cerkev v Hammerfestu na Norveškem. Tam je župnik, ki pastiruje 64 katoličanov. V to njegovo malo župnijo spada tudi osem nemških redovnic iz Šlezije.

KATOLIŠKO ZBOROVANJE ZA INDUSTRIJSKA VPRAŠANJA V AMERIKI

V Buffalo je bilo proti koncu maja pod predsedstvom škofa msgr. Duffyja »zbiranje za industrijska vprašanja«. Zbiranje je imelo na programu predavanja o sodobnem socialnem vprašanju v luči papeških okrožnic. Zlasti so se bavili z vprašanjem o urejenem sodelovanju med delodajalci in delojemalci.

Brezsrčnim bogatinom

Kdo nosi odgovornost? Mar pravo delovno ljudstvo, ki trpi in dela? Ne! Odgovorni ste vi, bogataši, vi mogočnejši, vi srečni v življenju! Odgovorni ste vi, ki hodite mimo ljudi, pa jih ne pogledate, pa jih ne poznate in nočete poznati, vi, ki ne veste ničesar ne o svoji duši, pa tudi ne o njihovih stiskah, o njihovem trpljenju. Jaz pa sem gledal za onimi trpini in vam zato kličem: Oni vas nikakor ne sovražijo, ampak prezirajo vas, kot vi nje. Odprite roke, odprite srce, pa boste videli, da vas bodo razumeli!

Albert de Mun

Naš list v novem letu

Četrty letnik Borčev gre h koncu in kmalu pridemo v peto leto. Ko smo bili pred štirimi leti pričeli, so nam slovesno in zagotovo prerokovali samo štiri tedne življenja. Danes pa leži med knjigami marsikateriga slovenskega dijaka več kot 800 strani Borčev, ki so v teh letih z železno rednostjo vsak teden izšli — ne samo skozi štiri tedne, ampak skozi dvainpetdesetkrat štiri tedne.

Veliko naših listov in mesečnikov ima najtežje borbne s tem, ker ne morejo redno ob določenih in obljubljenih dnevih iziti. Morajo si pomagati z dvojnimi številkami in opravičili, ki pa slabo voljo naročnikov malo potolažijo. O počitnicah pa velik del listov sploh ne izhaja. Pri Borcih smo v tem pogledu, hvala Bogu, mogli držati red, tako da pri vseh 207 številkah doslej ni bilo niti ene večje zamude in niti enega tedna bodisi med šolskim letom, bodisi med počitnicami nismo izpustili.

Kdor nima opravka z izdajanjem kakšnega lista, si komaj more predstavljati, koliko naporov in kolikšne vztrajnosti je za to potreba. Teden za tednom brez odmora je pred urednikom neizprosno vprašanje: Kaj bo v prihodnji številki? Preden pride ena številka iz tiskarne, mora imeti že doma na pisalni mizi vsaj polovico prihodnje pripravljene.

Razvrstitev člankov, črke v naslovih, zunanja oblika vsake strani, to, kar tiskarna imenuje lomljenje, se površnemu čitatelju zdi čisto samo po sebi razumljivo, ne sluti pa, koliko dela, koliko okusa in koliko ljubezni je treba, da ima vsaka stran v vsaki številki znova nekaj svojega in zanimivega na sebi.

Včasih pač šepa uprava, ki na kako reklamacijo kedaj pozabi, da mora nepotrpežljivi naročnik pisati dve dopisnici, če hoče dobiti eno manjkajočo številko... Toda to so težave, ki jih bodo naši naročniki blagohotno oprostili, zlasti ker je vedno boljše. Pri nas je princip: Vse zastoj. Najmlajši poverjenik v četrti šoli v Novem mestu dela prav tako zastoj kakor gospod urednik v Ljubljani in vsi sotrudniki. Ko pride novo leto za list, odpreta oba, poverjenik in naročnik svojo denarnico in plačata naročnino za svoj dijaški list. Kdor se pelje v tiskarno v Groblje zaradi lista, si plača vožnjo sam, če jo količkar more. Če bi vse to morali plačevati, bi vse to šlo na račun dijakov naročnikov.

Le na ta način je bilo mogoče list tiskati in dajati dijakom za to ceno, za katero ga dobivajo sedaj. Dijaški odjemalski trg je pri nas pravzaprav zelo majhen, ker milijonski narod ne more imeti na stotisoče dijakov. Cena lista pa je odvisna predvsem od tega, v koliko izvodih se list razpeča.

Letos so se gospodarske razmere zaradi splošnega dviga cen zelo spremenile in izsiljujejo spremembe povsod. Borci se temu ne morejo ustavljati, ker morajo plačevati dražji papir in dražjo tiskarno. Jasno pa je zopet, da je študent glede denarja približno vedno enak revež. Zato smo zvišali naročnino za najmanj, kar smo mogli. Za dijake bo v prihodnjem letu naročnina namesto 16 din sedaj 18 din, za nedijake pa 36 din. Kdor razume življe-

nje, bo moral priznati, da drugače ni bilo mogoče.

V prihodnjem letniku nameravamo tudi priobčevati daljšo povest, kar so mnogi želeli. Povest ni izbrana tjavendan, ampak ima tudi svoj pomen, da jo naš list prinaša. Tisti resni čitatelji, ki povest neradi gledajo, naj se spomnijo na to, da s samimi načelnimi članki ni mogoče vsega doseči, kar more doseči dobra povest.

Tako upamo, da bomo z božjo pomočjo tudi prihodnje leto z našim listom doprinesli svoj delež k ustvarjanju močnega katoliškega gibanja med slovenskim dijaštvom.

Revolucija žre lastne otroke

Časopisi so prinesli vest, da je končal pod udarci kladiva, ki ga je vihtel komunist, eden najožjih sodelavcev Leninovih in največji revolucionar boljševiške revolucije, žid Leon Trockij.

Leon Trockij bo ostal zapisan kot eden največjih zločincev v svetovni zgodovini. Brezprimerna krvoločnost, s katero je on divjal med protirevolucionarji, je za dvajseto stoletje naravnost nezaslišana.

Tudi nad Trockim se je izpolnila beseda iz skrivnega razodetja: »Če kdo odvaža v jetništvo, pride v jetništvo; če kdo z mečem mori, mora biti z mečem umorjen.« (Raz 13, 10).

Smrt, kakršna je bila Trocki-jeva, je še toliko bolj strahotna, ker je moral stari revolucionar še v svojih zadnjih trenutkih, ko je bil še pri zavesti, videti, da končuje na tak način, kakor je prej sam druge končeval. Moral je biti pač strahoten občutek, ko ga je prvi udarec s kladivom zbudil iz popoldanskega spanja in je

zagledal nad seboj zločinski obraz komunista maščevalca. Morilec je prišel k njemu po istih metodah utihotapljanja, ki jih je Trockij sam znal tako sijajno in tako pogosto uporabljati pri svojih nasprotnikih, ko jih je spravljajal s sveta.

Železni zakon revolucije: Revolucija žre lastne otroke, je z umorom žida Trockega dobil novo in strahotno potrdilo. Za ta zakon je dobro vedel tudi Lenin in ga je zato skušal v svoji revoluciji premagati. Svoje sodelavce je prosil v težkih slutnjah, naj pazijo, da pri njih tega ne bo. Naročal je, naj se s komunisti, ki zaidejo na svoja pota, lepše ravna. Toda velikih zakonov pravičnosti taka naročila ne morejo spremeniti.

Zalostna usoda Trockega bi mogla vzbuditi težke misli vsakemu revolucionarju in boljševiku, kjer koli pač je. Revolucija ne pozna hvaležnosti in vodi v temno bodočnost — kakor vse, kar je grajeno na človeški strasti brez Boga.

Poznanje ljudi in življenja

Stokrat lažje je znati zgodovino umetnosti in imeti globoke misli o metafiziki in sociologiji, kot pa osebno dobro poznati svoje prijatelje in znance, svojo ženo in otroke in z njimi ravnati, kakor je treba! Življenje je stokrat težje od starodavnih jezikov in gospodarskih ved.

A. Huxley

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).